

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvemši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijakke velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr., če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. — Opravištevno, na katero naj se blagovoljno pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Iz Rusije 10. febr.

[Izv. dop.]

Preteklo je od tega, kar sem vam pisal poslednje pismo, samo šest, jako prozajčnih, predpusnih, snežnih, vetrnih in pri nas precej mrzlih dni. Ali kje je še bila tedaj barka vsesplošnega potopa v letargično spanje evropskega sveta in kje je uže v sedanjem trenutku! Koliko telegramov je bilo mej tem razposlanih, govorečih o pogovorih Turčije s Srbijo in Črnogoro, denes tako, jutri zopet drugače, a pojutrajšnjem zopet drugače. Pojavila se je nota do inostranih zastopnikov Rusije, nota kneza Gorčakova. V Turčiji je zvršila se prekucija, katera je jako iznenadila vse turkofile v Evropi, a v jugoslovanskem svetu, kakor govoré tukajšnji novinski sluhi, objavila je betvica slabomožganih hrvatskih mladih ljudij neko oslarijo proti Srbom in Rusom.

Kar se tiče pogovorov Turčije s Srbijo in Črnogoro, smo tukaj še vedno iste misli, kot smo bili pred enim tednom. Iz te moke ne bode redilnega, ali prav za prav nikakoršnega hleba. Uredništvo „Sl. N.“ sodi verno po pravici, v svojem uvodnem članku št. 24, kar se tiče tega predmeta. Tako sodijo i ruski listi.

Kneza Gorčakova nota je naredila v publicističnem svetu mnogo hrupa, da si je po svojem sestavu in zadržanji jako prosta in vsacemu dostopna, tako pisana, kakor sploh vsak piše in izraža svoja mnenja, o katerih je sveto prepričan, da so jedino prava, in kateri se ne drži znane devize, ka je Bog ljudem dal govor, da bi prikrivali svoje misli. Rusija vpraša Evropo, kaj neki zdaj misli, ko je potrpehla s svojimi ljubovnimi prizivami k Turčiji polni fiasco; vpraša, je li megla, prikrivajoča

jej vzor potegnola se, ali še vedno leži nad njo daveča jo do brezdušnega brezsilja. Rusija morebiti sprašuje poslednjikrat, na kar nekoliko odgovori na to vprašanje kažejo, kolikor jih znamo po listih, kateri jih kujejo naprej in so včasih verni komentatorji svojih vlad. Angleška beseda si je dosledna, izvleči iz vseh teh žalostnih homatij svojo, kolikor je mogoče veliko korist, in torej v danej minuti stati ali na strani Turčije, ali Avstrije ali Rusije je tim angleškim politikom vse ravno; oni so pripravljeni svoje kanone celo na mesec spraviti — samo denarna mošnja, in zopet mošnja! Francoska žurnalistika še vedno upa v miroljubje naše, nemška še vedno meče frazo za frazo, a jasnosti nij, magjarska (ne avstrijsko-slovanska) je podobna lisici . . .

Tem oprežanjem je sam Bog nebeški pokazal zopet vidno, koliko so vredna in kaka jim je bodočnost. Kakor po povelji mogočnega fatuma v podkrepljenje ruske politike pade v Turčiji, kakor zagovornik, isti mož, ki je bil jedino upanje turkofilske Evrope, ki je skoval „turško konstitucijo“, da bi se sam z njo pogubil, katerega so francoski turkomani à la „Journal des Débats“ še pred nekimi dnevi imenovali ponosno, „la garantie vivante des réformes Turques“. Kogar so Bogovi udarili slepoto, temu nij spasa in naslednik Mithad-paši Edhem-paša je živi komentar take slepote; kakor staro-Turek bode to se ve da, vedel pospeševati padanje svoje države, katero bode hotel skorega pogina oteti s tem, da bo zapridigal „sveto vojsko proti vsem gjavrom.“ Nij mi treba pribavljati več, kakor tukaj sodimo o tej državnej katastrofi.

No bolje zanimivo bode za vas, če vam povem, da je vse tukajšnje misleče občestvo, katerega verni, pravi odziv je naša slovanska

ruska žurnalistika, strastno razkačeno na one brezpametne burke, katere uganja zabrebška vseučeliščna zelena mladina. „Sram i prezor tacim brezglavnim fanatikom hrvatskega pokolenja, kateri žele bolje — svinjske metamorfoze, čem objedinjenja turških Slovanov in samega sebe. Kar se tiče mene, in mislim, da se vsaki pošteni Jugoslovan strinja z menoj, podobni izvrški slovanskega patrijotizma ne zasluževajo družega, kakor omilovanja.

—r.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 16. februarja.

V **državnem zboru** je bilo vendar sè 155 glasovi proti 37 skleneno, da se Avstrija udeleži francoske razstave in se v ta namen dovoli 600 000 gld. Prusijani, ki so hoteli Bismarku za ljubo še Avstrijo pri Francozih zameriti, so propali.

Dogovori Tisze z našimi **ministri** so vedno še brezvspešni ostali. Denes se pri knezu Auerspergu dogovarjanje nadaljuje. Govori se, da hoče cislejtansko ministerstvo ustavoverne poslance vprašati, kaj naj stori, ali naj se uda, ali ne. In ustavoverci najbrž porekó: udajmo se Magjarom, kakor dozdej zmirom, njih volja se zgodi.

Vnanje države.

O **Rusiji** se preko Berlina poroča, da ima vsled novega mobiliziranja uže pol milijona mož močno vojsko na nogah. Kmalu se bode Turčiji vojna napovedala. Car in cesarjevič naslednik sta za vojsko.

Poljakom je magjarski general Klapka pisal, naj se z Magjari zvežejo zoper Ruse in one Slované, ki z Rusijo drže. Slovanstvo se pa nij streslo pred pismom magjarskega bivšega izdajnika in upornika.

Črnogorskemu knezu je turški veliki vezir poročil, naj bi za pogovore glede sklepanja miru kje druge in ne na Dunaji vo-

Listek.

Prižigalec.

(Roman, v angleškem spisala Miss M. Cummins, poslovenil J.)

(Dalje.)

Šestnajsto poglavje.

Zvezde hiše so od božje roke zidane; In na njih duhovi rajski srečno bivajo, V svit, neumrjoče krilo njih, ograjeni.

Dva meseca sta uže minola od Trueman Flintove smrti in Jerica biva uže teden dni pri gospodu Grahamu. Emilija je še le po novinah izvedela, kako nenadoma je majhena Jerica izgubila svojega dobrotnika; ko je svojemu očetu razodela svoje želje in namene glede na otroka, videla je, da se od njegove strani nema bati nobenega upora. Opomnil jo je vendar, da bi jo nadlegovalo, ko bi Jerico vzela precej k sebi, namenjena sta namreč

ravno bila obiskati oddaljene sorodnike ter se od njih ne prej povrniti, da se bi za zimo zopet preselila v mesto. Res, da je gospa Ellisova mej tem ostala doma v mestu, a Emilija je vedela, da ta nij nikakor posebno pripravna, da bi Jerico za časa nje težave in bridkosti tolažila.

Ta misel je vznemirjala Emilijo, edino varovalko uboge sirote in močno je obžalovala, da bode to izredno potovanje prišlo o tako neugodnem času. A to se nij dalo prenarediti, kajti gospod Graham je bil uže vse za odhod uredil; in temu se nij smela upirati, če mu nij hotela Jeričin dohod uže naprej storiti ne-ljub in neprijeten. Zato se je drugo jutro odpeljala v mesto, a ničesar še nij za gotovo sklenila, kaj bi v teh okoliščinah storila.

Bila je nedelja; a Emilijino opravilo je bilo delo krščanske ljubezni, ter se nij smelo nikakor odkladati. Gospa Sullivanova je stojé pri odprtem oknu, ki je gledalo v ulico, dobro

uro pred jutranjo službo božjo zagledala voz gospod Grahamov, ki je pred hišo obstal. Letela je Emiliji naproti, ter jo je z navadno jej spodobnostjo in prijaznostjo peljala v snažno svojo sobo. Posadila jo je na mehek stol, dala jej mahalec v roko, ker bilo je izredno vroče ter jej je rekla, kako hvaležna jej je, da jo vidi pri sebi in kako žal jej je, da Jerice nij ravno doma. Emilija je začude se povprašala, kje da je Jerica, ter je izvedela, da je šla z Viljemom na sprehod. Potem se je vrstilo vprašanje za vprašanjem; in gospa Sullivanova je pripovedovala na dolgo in ginljivo, kako žalostna je Jerica, da je nij mogoče utolažiti in da se zelo boji, da bi deklica žalosti ne umrla.

„Jaz sama nijsem ničesa mogla početi z njo,“ rekla je. „Pretekli teden je dan za dnevom sedela na svojem stoličku tik naslonjača strijca Truemana, ter je imela glavo položeno na blazino; tudi je nijsem mogla pripraviti,

dil. Knez je 15. febr. odgovoril v Carigrad, da se mu sicer Dunaj najprimernejši kraj zdi za to, a da dokaže svojo spravljivost, nasvetuje Kotor za dogovarjalishče.

Iz **Turčije** si daje „W. Tagbl.“ ki pa kakor znano, nij zanesljiv, poročati neverjetno novico, da se pri sultanu dela na to, da bi poklical Mithada nazaj. Mithad je zdaj v Neapolu in bo najbrž tudi tam ostal.

Angleški minister vnanjih stvari lord Derby je turškej vladi uže maja meseca 1876 pisal, da so se razmere in misli v Angliji od krimske vojske sem tako izpremenile, da more Turčija samo „moralične“ pomoč od Angleške upati.

Papež boče v prihodnjem konzistorijskem seji imenoval več škofov za kardinale, mej tem dunajskega Kutschkerja in solnograškega Eberja. — Sprejel je 14. t. m. braziljskega cesarja.

Na **Nemškem** cvete tudi nemška in zlata tiskovna svoboda. Okrožna sodnija berlinska je obsodila pisatelja Rudolfa Meyerja na devet mesecev ječe, češ da je Bismarka razžalil.

Dopisi.

Iz Mozirja 14. febr. [Izv. dopis.] Ravno kar sem čital v „Slovenskem Narodu“ dopis „od Savinje“ zadevajoč mozirsko pošto. — Dasi hrepenim po novinah slovenskih in takorekoč željno pričakujem vsikdar dopise iz naših slovenskih pokrajin, me je vendar omenjeni dopis iznenadil, da rečem neljubo, kajti pisatelj omenjenega članka, potovalši „v prijaznej savinske dolini“ je razžaljivo krivico črtal proti tukajšnjemu c. kr. poštarju — in uredu. Sicer nij treba, da bi tukaj opisoval delovanje omenjenega gospoda poštarja, katerega čista vse občinstvo kot značajnega, vrlega, poštenega narodnjaka in župana, ki ne skriva narodoljubnosti pred nekaterim slavoželjnim nemčurjem; dokazuje jo s svojim uređovanjem. — Pošte, dragi čitatelj, so ti znane in tudi nakaznice, listnice itd. se slovenskim napisom, mej katerimi je tudi vmešana nemščina, dasi ne bi je treba bilo v prvej vrsti, kinča nemškovoglati tisk vse poštne blankete. — Je-li temu kriv poštar, kateri bi rajši slovenski, nego švabski pisaril?

Dopisnik članka od Savinje mora biti zagrizen sovražnik g. G., našega poštarja in občinskega predstojnika, zatorej se nekoliko jezi nad nadpisom „Nach der Schluss“. — Hvala Bogu! Iz tega lahko vsak previdi, da v Gornjisavlini Nemcev najti nij, kateri bi bili kedaj „pobratimijo“ z nemščino trobili.

da bi se z mesta umaknila ali kaj jedla. Zdelo se mi je, da prav ničesa ne sliši, kadar sem ž njo govorila. Kadar sem skusila vzdigniti jo, upirala se nij in nij bila samo zelo mirna, ampak zdela se mi je kot kako mrtvo breme. Tudi je nijsem mogla pregovoriti, da bi bila prišla v mojo sobo, če ravno sem vedela, da bi bilo dosta boljše zanjo. Ko bi ne bilo Viljema, ne vedela bi, kaj naj bi bila storila, tako me je skrbel ubogi otrok. Viljem pa zna veliko bolje ž njo ravnati. Kedar je doma, shajamo prav lahko ž njo, kajti vzame jo kar v naročje, (Viljem, kot veste, je zelo močan, Jerica pa lahka kot pero) ter jo nese ali v drugo sobo, ali pa na dvorišče; in včasih se mu posreči storiti jo čudovito veselo. Pregovori jo, da je, in kadar zvečer pride domov, vodi jo na dolge sprehode. Sinoči sta bila šla črez most Chelsea, kjer je bilo, veste, kaj hladno in prijetno. Zdi se mi, da se je bila popolneu razmislila in dobro zabavala, kajti prišla je domov veselejša, nego sem jo kedaj

— Da je pa nekaj takih, kateri so le na papirju — potrpežljivo trpečim — Slovenci, ki uže svojim otrokom v zgodnji mladosti za nemško krepost in zveličanje pri nemških učiteljih skrbijo, je popolnem istina; istina obžalovanja vredna. Če pa navedena stvar komu ne ugaja, jo rad natančneje razložim, s trdnim prepričanjem, da dopis v „Narodu“ ne bode ob narodno zavest, sočutje in narodoljubje svoje spravil vrlega in povsod štovanega mozirskega poštarja in občinskega predstojnika g. G.

Iz Like na Hrvatskem v januarju 1877 [Izv. dop.] V šum i hrup veselega plesanja i pustnega radovanja se ravno ne bo slagal tožni glas, kateri vam v tem listu iz Like kamenate, in iz cele nesrečne slovanske meje doni. — „Voi chi entrate, lasciate ogni speranza,“ iz vsakega, obraza, iz od glada i boleznj omrkelega pogleda kliče ta strašna beseda vsakemu nasproti, kateri se poda v Liko. — Mislim da mora vsak poznati nekdanj slavno ime „Ličan“, junaki so bili sinovi sivih skal, s strahom le so Turci njih spominjali se — i pod avstrijsko zastavo krvavili in ginili so na italijanskih in na drugih — krvavih poljanah. — Kaj pa je ta narod za vse to dobil, kako živi on v svoji domačiji? Zemljica je malena, komaj 70 □ milj velika, i na tem malem, neplodovitem, kamnitem, mrzlim vetrom odprtem prostoru je naseljeno dobro, pridno a od vsega sveta zapuščeno ljudstvo, naši bratje jugoslovanski, boreči se z največjim trudem za kosček kruha, da odžene temno strašilo smrti glada.

Pred tremi leti, ko je še mir v sosedni Bosniji vladal, ko je še siromašna kristjanska slovanska raja tiho jokajoč trpela vse muke, katere si je turška surovost zanjo izmislila, bilo je še prenesljivo, trgovstvo i vse, kar se je dalo poprimiti, pridobiti si mali zaslužek, moralo je pripomoči siromašno življenje izdržati. — A zdaj!? — Zdaj posled dveh leta trajajoče borbe, ko je več tisoč nesrečnih, od turške skrutnosti od svojega doma preznanih bosanskih kristjanov pribeglo k svojim sorodnim bratom — s praznimi rokami, z golim životom, s tožnim obupanim srcem, ko je vsak i najsiromašnej Ličan delil vse z nesrečnim svojim bratom, vse: hišo, ovce, obleke — solze in tudi v boji smrt — zdaj je ta od nrave slabo obdarena od sveta pozabljena zemlja gnezdo največjega jada, vse kar le je mogoče

prej videla; bila je tudi vsa trudna. Peljala sem jo v svojo sobo spat, in spala je celo noč prav trdno, tako, da se denes zopet vidi kakor navadno. Denes zjutraj sta zopet šla ua sprehod; ker je nedelja in bode Viljem ves dan doma, ne dvomim, da bi je ne razveseljeval, če jo kdo rezveseljevati more.“

Viljem je kaj razsoden človek,“ rekla je Emilija, „da jo skuša pripraviti na druge misli. Hvala bodi Bogu, da ima tako dobre prijatelje. Obljubila sem gospodu Flintu, da bode pri meni našla nov dom, ko bi njega Bog k sebi vzel. Ker sem komaj sedaj izvedela za njegovo smrt, skazali ste meni in njej veliko dobroto, da ste tako izvrstno za njo skrbeli. Prepričana sem bila, da ste jej bili dobri, drugače bi bila močno obžalovala, da nijsem prej izvedela Truemanove smrti.“

„O, blaga gospica Emilija!“ rekla je gospa Sullivanova, „Jerica nam je premila in toliko smo trpeli, ko smo jo videli trpeti; bili smo tedaj dobri samim sebi, ko smo vse

človeško trpljenje spolniti je tukaj groznobrojno zbrano kuga od glada, druge bolezni od mraza i golosti — smrt od žeje ko v jeseni kmet na svojem polju, skaki dan jih množica v črno zemljo k večnemu miru vleže se a zadnji trenotki, so britki, oče vidi svoje ženo i svoje otroke še o zadnjim trenotku gladne i trepetajoče od mraza — zajoka i umre. — Prej zdrav i priden narod zdaj tako propada, i zakaj? — ne vprašajmo — bilo bi težko pravi odgovor dati. Pomagati pa je dolžnost vsakega človeka, kateri ima človečansko mišljenje ne samo v ustih, temuč v srci, pomagajte toraj Slovani svojim bratom, prognanim v ime svetega križa i slobode, za katere svete stvari naš narod se neprestano bori i neizrekljive muke trpi. „Daj mnogo, ako imaš mnogo, deli i z malim, če veliko ne moreš dati.“ — Kateremu je mogoče: V Zagrebu je „odbor za nabiranje novaca v pomoč siroti v Liki.“

Iz Like Hrvatske [Izv. dop.] (Konec.) 4. G. Majkov griše i u historiji, kada Hrvatom odmiče mnogo toga, a Srbom daje ča i „kralja“ u osobi Bodina. Majkov bolje i jasnije dokumente i momente iz historije hrvatske tiho mimoilazi, a slabije kao o Bodinu, koji se ni Trpimiru neda u Hrvatskoj pristodobiti i Viševiću uzimlje pod dobre i jasne tobože Srbom. To nije „absolutna istina“ u poviesti. (To je kao ono u knjizi „Popstvo i Rossija“ od Leonida Syljnago, S. Peterburg 1867.) — Majkov šuti ob odnošaju Viševića i Tomislava kralja hrvatskoga, o banovih Bosne i o Hrvatskoj. Tako je lahko — „učeno“ rezonirati, na takovih premisah gradeć carstva i vušć kraljevine.

Drugo je pitanje gledebudućnosti Bosne. Mnogi Hrvati krivo misle, ako Srbija Bosnu dobije, da bi tim Hrvatskoj šteta narastla ili — propast. Hrvatska država i kraljevina ne može nikada tako malena postati, kako je Saksonska kraljevina i Virtemberška sa 272 □milje, jer trojedna kraljevina hrvatska ima već sada 1022 □milje, a sama provincijalna 420 □m., dakle skoro koliko Saksonsko i Virtemberško zajedno. Uz to čini Hrvatsku more jadransko dvostruko važnom, te će u Evropi hrvatska kraljevina sa 150 milja mora i obale i 1822 □milje uvijek toliko barem vriediti, koliko Crna gora sa 77 □milja i 170.000 duša ili Luksemburg sa 50 □milja.

Tieši nas i Belgija, koja ima 537 □m. s 10 milja mora i Holandija sa 640 □milja

mogoče storili, da bi jo utolazili. Zdi se mi, da Viljem in ona se bi ne mogla drug drugoga bolje ljubiti, ko bi bila brat in sestra, in Viljem in strijc Trueman sta bila tudi kaj velika prijatelja. Zares! mi vsi ga močno pogrešamo. Moj stari oče ne govori dosta o tem, a vidim ga, kako je ves potrť.

Še dolgo sti se pogovarjali. Gospa Sullivanova je povedala Emiliji, da je njena sorodnica, neka kmetica, ki biva okolo 20 kilometrov od Bostona na deželi, vse povabila, naj bi prišli za deset ali štirinajst dni k njej na kmetijo. Ker ima ravno Viljem svoje navadne poletne počitnice, pripravljeni so, sprejeti povabilo. Gospa Sullivanova je tako govorila, kot bi se samo po sebi razumelo, da jih bode Jerica spremljala; razložila je vse koristi, katere bi jej iz tega izvirale, ko bi sopila čisto sapo na kmetih ter bi se spreha-jala po polji in gozdu po hudih skrbih in težavah, ki jih je prebila.

Ko je Emilija poprašala in izvedela, da

Danska s 1½ žitelja; Grška kraljevina 710 □m. i 1,300.000 duša; kneževina Srbija 996 □m. i 1,314.000 žitelja.

Dakle da od 1022 □milja Hratskoj samo polovina 5—600 □m. ostane, to se neboji povečane Srbije onako, onako, kako se Saksonska sa 272 □m. ili Virtemberško 272 □m. neboji Bavarske sa 1400 □milja! Srbija povečana s Bosnom i Hercegovinom sa 1000 □m. i 1.000.000 žitelja, se starom Srbijom 200 □milj 2—300.000 ljudi uz Crnu goru 77 □m. s 170.000 duša imala bi 2300 □m. i blizu 3 milijona žitelja naprmo 1022 □m. i 2,350,000 žitelja u kraljevini — Hrvatskoj. — Srbi opet misle, da bi zlo bilo, da se Bosna anektuje i spoji s Hrvatskom. Kao što mnogi Hrvati glede povečane Srbije, tako i Srbi glede povečane Hrvatske jako krivo sude nepolitički, jer sangvinički. — Aneksijom bi bilo u prvoj liniji uz Hrvate i Srbe u Hrvatskoj i Ugarskoj Slovencem, onda Čehom i Poljakom, pa i svim Slavenom u cesarevini avstrijskoj pomoženo. — To stoji ali to nije po volji niti Niemcem, niti Magjarem. — A nije ni ta mogućnost izključena, da još Rusijo nagodi s Avstrijom, ter da Rusija preuzme protektorat nad Rumunjskom i Bugarskom, a Avstrija nad Srbijom i Bosnom, te bi se tako interesi obih carevina u političku harmoniju doveli, na što bi i Magjari morali pristati, jer bi oni rado komandirali nad Srbijom, ako Rusija za to Berlin pridobije proti Englezom. — Na to sluti odlazek Rusa iz Srbije. — No bilo ovako ili onako, slavenskoj će stvari i humanosti biti svakako pomoženo. Samo je to žalostno, da se dadu i u Rusiji i Srbiji zavadjati naglimi i kratkovidini izjavami mladeži, pojedinih službenih organa i plaćenih ljudi. — To suzbijati, publicistička je i patrijotična dužnost. — Za to Vas molim, da priobčete ove redke zbog bludnja, kojih se uz Majkova nalaze mnogi onkraj i onkraj Save i Pruta i Dnjepra.

Sokolova maškerada.

Zelen bršlan po stenah, na videz mehko ovijaje se lisastega zidovja, pozlačenih svečnikov in rudečih draperij, v istini pa na jezo in strah gospodarja pribit za eno samo noč s tisuč in tisuč žrebljički; — bršlan, nič drugega ko bršlan! Pod njim pa sto in sto parov nežnih in okornih nog, toliko rok in ročic,

in toliko — jezikov; zbadajočih, vgrizljivih, zabavljivih, napadajočih, laskajočih, naivnih, nedolžnih, zlobnih, intrigantnih, podpihovalnih, karajočih, impertinentnih, prizanesljivih, in pri vsem tem mnogo mirnih in molčečih jezikov in jezikov! Kakor zeleni kinč po stenah, ovijali in plazili so se tudi ti glavni deli cele veselice, jezički, okolo nedolžnih, nič hudega slutečih zemljanov; — bore zemljan, tudi če si v fraku in se nijsi zavaroval s trojnim oklepom mirnega temperamenta, ali pa uže davno vplačal zavarovalnine proti pogorišču v glavi in v prsih. Tudi v glavi se vname plamen, in dejal bi, da bode po analogiji zavarovanja slamatih in opekinih streh tudi pri nekaterih glavah zavarovalnina mnogo večja.

„La parole a été donnée à l'homme pour déguiser sa pensée“, dejal je Talleyrand, in mi nikakor ne dvomimo, da je glasovita ciganska prorokulja, o katerej se še vedno ugiblje in govoriči po mestu, in ki je imela neprecenljiv zaklad tujih grehov v svojem izvrstnem spominu, hotela onega imenitnega diplomata na laž postaviti. Imela je morda tudi še namen, potrkati pri tem ali onem, je li dovolj zavarovan v prej omenjenem smislu proti škodi, prouzročenej po istem čudnem idealnem ognji. Naj si bode uže kar hoče: skromna je bila na videz ta ciganska mati, sključena in starikava, pa zlobna in jezična, in kogar se je oplazila, ta je nij pozabil. Držala se nij samo modernega stoletja, posegla je celo nazaj, in še staroslavne grške imenitosti jej nijso bile svete. Bore Paris! Le-ta je bil tako indigniran po zbadljaji ciganskem, da je tudi pozabil svoje mitologično stališče in celo prelepo Heleno, ter podal se na denašnja tla, in morda iz gole oportunitete, ker je bil v slovenskej čitalnici, stopil v zvezo z rojakinjami severnega strijca. Norma je pogrešala svojega Severa, pa potolažila se je po Parisovem izgledu sedaj s tem, sedaj z onim, in celo ogerski softi so našli milost pri njej. Lepi so pa bili ti softi peštanski, prelepi za Kerim-paševo sabljo; nekaj pa bi bili skoro pogrešali pri njih, namreč — slavno znanega „Cäsarja“. Kerim-paša sam je bil jako eleganten, in kar se tiče njegove izberljivosti, katera se je uže tolikokrat naglaševala po časopisih, kazala se je ta večer samo oziroma plesalk in krasotic. S trebihom nij imel mnogo opraviti. Pa kolegi njegovemu, malemu okroglemu, ortodoksnemu paši prizadel je ta dragi del njegovega telesa mnogo skrbij. Zastonj se je mučil ukrotiti ga z modrim pasom, zastonj se je na vse kriptje prizadeval, prepričati gledalce in druge, da je „nicht zu erkennen“, zastonj! Kdo bi ga ne poznal, tega resničnega paša, ki je zabavljaj in nagajal celo noč komur si bodi, in ki je s patetičnim ponosom vodil četvero krasnih odalisk soboj, češ, — moje so, in kedo jih ima toliko? Pa ta sreča mu nij dolgo cvetela; pobrali so mu žene, kakor Izzet-paši v Fatnici, vojaci in vitezi srednjega veka, fini dvorniki iz Ludovikovih časov, in celo ogerski softi so v tem oziru tako malo varovali svojo slavno turško prijaznost, kakor drugi navadni plesalci devetnajstega stoletja potrebni respekt pred „turško gnado“.

„Pa kaj je storil turški paša, Ki se Turkom prav obnaša.“

Postal je kosmopolit; dvoranil je zdaj trem damam v „rokoko“, zdaj mlademu „bakfišelnu“ z optalom, zdaj prelepej „kraljici noči“, zdaj poštenej „kranskej Micki“. Povsodi ga je bilo dovolj, in povsodi „nicht zu erkennen“. „Jaz te pa poznam“, pričel je mali, nežni domino duhovit razgovor. „Jaz tudi“, nadaljevala je velika fantastična maska. „I kaj bi pa vendar govorili ve dve, ako bi me ne poznali?“ prašal sem nedolžno. „Še pogledali bi te ne“, dejal je mali škrat, in jaz sem bil uničen s prepričanjem, da je „znanje“ vendar le veliko vredno. „Dovolite gospodična, da vas nekaj vprašam“, povzel je mladi zastopnik slovenske inteligencije svoj elegantni sermon. „Ti boš pa menda tudi tedaj, ko te bom zlasala, dejal: dovolite gospodična, da me to malo boli“, odrezal se je jezični domino in obrnil k drugemu. Krasna Flora „z bregov zelene Ljubljane“ in dve Čehinji iz kraja, kjer se kuha najboljša pivo promenirale so mimo. Anglež v velikanškem cilindru fiksiral jih je z „rešpetlinom“ jako neutrudljivo. „Mene pa jezi ta Anglež“, dejala je prva. „Mene tudi“, — pritrdila je druga. „Mene pa prav nič“, rekla je tretja, šumeči valcer pak je prestrigel interesantni pogovor, in Anglež se je zasukal z eno omenjenih treh krasotic; — s katero — boš vprašal, — s tisto, katerej je bil najbolj siten. — Romeo in Ferdinand sta dolgo, dolgo iskala zastonj svojo Julijo in Lujizo; v obupu sta pila koncem v zadnji sobi restavracije vsak par vrčkov pive. Ravno tako je storil

bi Jerica bila njim ljub in pričakovan gost, odobrila je ta izlet iz celega srca; dogovorila se je z gospo Sullivanovo tudi, da bode Jerica ostala pod njenim varstvom, dokler se gospod Graham za zimo ne vrne v mesto. Potem se je morala priporočiti, ker nij mogla dalje čakati, da bi se Jerica vrnila domov. Naročila je prijazno jo pozdraviti v njenem imenu ter je gospe Sullivanovej izročila toliko denarja, da je dovolj imela za vse njene potrebe in stroške.

Jerica je šla na kmete, novost okolice in življenja, kmetska hrana, zdravo gibanje in pristrčna prijaznost in resnično sočutje so jej lica zopet porudečila ter njeno srce zopet umirila in okrepila, če prav ne osrečila.

Ko so se Sullivanovi vrnili s kmetov, prišli so tudi kmalu potem Grahamovi v mesto in kot smo uže rekli, Jerica je bila uže teden dni pri njih.

„Jerica! kaj še zmerom pri oknu stojiš? Kaj pa delaš, dete drago?“

„Gospica Emilija! jaz čaksm, da bi svetilnica prižgali.“

„Denes jih ne bodo nič prižgali. Luna vzhaja uže ob osmih ter bode ulice dovolj razsvetljevala.“

„Ne menim svetilnic po ulicah“, rekla je Jerica.

„Katere svetilnice pa meniš, dete drago?“ prašala je Emilija, prišedši k oknu in na Jeričino ramo roko položivši.

„Menim zvezde na nebu, ljuba gospica Emilija; oh, kako rada bi, da bi jih tudi vi videli.“

„Ali so zelo svetle?“

„Oj! tako lepe so in toliko jih je; nebo jih je polno, kolikor le more biti.“

„Še prav dobro se spominjam onega časa, ko sem stoje pri istem oknu jih ogledovala, kot jih ti sedaj ogleduješ. Zdi se mi, kot da bi jih ta trenotek še gledala, tako dobro se spominjam, kakšne so bile.“

„Jaz imam rada vse zvezde“, rekla je Jerica; „a svojo zvezdo imam najrajša.“

„Katera zvezda pa je tvoja?“

„Tam-le ona zvetla nad zvonikom. Vsako noč sveti v mojo sobico ter mi gleda v obraz. Gospica Emilija! (in Jerica je sedaj govorila zmerom bolj zamolklim glasom ter nazadnje le šeptaje), zdi se mi, kot bi ta zvezda bila zarad mene prižgana. Mislim, da strije Trueman jo vsak večer prižge in zdi se mi zmerom, kot bi se tam smehljaj ter rekel: „Glej, Jerica, za te prižgem svetilnico.“ Dragi strije Trueman! Gospica Emilija! Ali mislite, da me še ljubi?“

„Gotovo da, Jerica! mislim tudi, če se boš ravnala po njegovem izgledu ter tako dobro in potrpežljivo živela, kot je strije Trueman živel, potem ti morebiti bode na tvojem potovanji svetil, kot bi njegov obraz po zvezdi gledal na te.“

(Dalje prih.)

Diogen, ki je najprej v pomanjkanju človeka iskal s svetilnico vis-à-vis za kadriljo, pa tudi tega nij mogel najti, ker je uže vse plesalo, kar je plesati moglo. „Les extrêmes se touchent“ misli si je morda velikanski patagonski indijanec, ko je vrtil se s civiliziranimi zastopnicami evropskih narodov, dokazal pa je gotovo, da tudi v Patagoniji

Glej! tako okolo pasa
Mi pokladamo rokó,

če ravno nij imel prilike dokazati tudi zadnjih verzov:

In na usta mi dekletom
Usta stiskamo — takó!

Jako zanimiv je bil velik „kuhan rak“ — jako lepa maska — ki je pa menda po krivdi kuharja pri kuhi prejel premalo „salis sapientiae“ — ker ščipal je sicer, — pa le se škarjami, nikakor pa ne z jezikom, in še v prvem je bil tako skromen, da se še različnih redaktorjev lotil nij, na kar bi ga „škarjina žlahta“ vendar lahko bila navela. Sultanov nos mu je bil jako všeč, pa ne samo njemu; in celo dva ali trije v slamo oblečeni skrivnostni možje, ki so bili zaporedom utopljeni v to ali ono krasno lice, obračali so se za trenotek za onim nosom. Po svetu se sicer, posebno v fiziologiji mnogo govori o „asimilaciji“, pa mi ne vemo, ali je bil ravno v pogledovanju od deklet do sultanovega nosa kak takov fiziološki princip delaven.

Pa kedo jih bode še našteval in opisoval vse te narode, vse te značaje, ki so se zbrali tam mej zelenimi oblaki; stari vek se je bratil z novim, sovrag se sovragom, Spanjol in Lah, Turek in Rus, Nemec in Francoz, Anglež in divjak, in Mefisto, katerega smo pogrešali, ponovil bi morda zopet:

Die Mühe ist klein, der Spass ist gross.

Pa pogrešali ga vendar nijsmo, tega skrivnostnega, kruljavega moža, s krivim nosom in še bolj krivim jezikom. Zrl nam je iz marsikaterih bliščečih očij izpod črne krinke naproti, in marsikateri par rudečih, ljubeznivih ustnic spregovoril je besedo v njegovem zlobnem, skrivnostnem ali celo peklenskem duhu. „De l'abondance du coeur la bouche parle“, dejala nam je nežna zelena maska, ko smo jej očitali zlobnost. Pa zato jej vendar nijsmo bili sovražni, kakor drugim ne, ki so nam odkrile najtemnejše koticke našega srca, tam očitno v svitlej dvorani, pred celim stari in novim svetom, in pod zelenim bršlanom, ki je posodil svoje vejice, izruvane iz daljnega hladnega gozda, veselemu svetu za eno samo noč. Koliko bi vedele pripovedovati te vejice, ki so se vile nad tem in onim parom, nad tem in onim samcem! Pa sveče so pogorele in bršlan je zvenil; — dan je nastal, pepelnični dan, in ko „mene tekel“ ležali so razkosani in strgani deli lahkih kril po vseh kotih prazne dvorane. „Das war des Pudels Kern“ — meni Mefisto.

Domače stvari.

— (Dr. Štefan Kočevár,) starosta slovenskih narodnjakov v Celji, imenovan je za cesarskega svetovalca. Mi se tega odlikovanja g. dr. Kočevárja tem bolj radujemo, ker je ta vrli starina štajersko-slovenskih rodoljubov šteti mej prve buditelje naše svete narodne stvari, in vsled tega vsem, tudi nasprotnikom simpatičnega karakterja obče spoštovan in nepozabljiv mož. On je uže v 1848. l. kot slovenski deputat bil v Zagrebu, kjer je bil v

hrvatski sabor šel in v imenu Slovencev govoril za združenje naše s Hrvati, on je bil od nekdanj sicer tihi, a zmirom delavni in značajni očetovski vodja južno-stajerskega slovenskega gibanja v raznih shodiščih naših patrijotov. Bog daj staremu pošteniaku še mnogo let zdravja in veselih dnij!

— (Umrl) je v Šentvidu pri Brdu 29. g. France Bevk, in bil pokopan 31. p. m. Od l. 1873/4 je bil učitelj tam in je po 4dnevni bolezni zapustil ta svet. Bil je vrl rodoljub in nam je včasih tudi dopisoval.

— (Slovensko gledališče.) Jutri 18. t. m. se bosti predstavljali dve znani igri: Ogrinčeva izvirna v 3 dejanjih „V Ljubljano jo dajmo“ in burka s petjem „Krojač Fips“, v katerej je naš komik, g. Kajzel riba v vodi.

— (Ljubljanski mestni zbor) je imel sinoči sejo.

— (Iz Ptujja) se poroča: Predzadnjo nedeljo bila je v naši čitalnici velika maškerada, ki se je prav odlično obnesla. Maske so bile skoz in skoz dostojne, šale in smeja veliko, veselje občno. Sploh naj iz tega, če se v naši čitalnici v poslednjem času le malokaj bere, nikdo ne sodi, da čitalnica ptujška hira. Društveno življenje je jako živahno; ves pustni čas smo imeli vsaki četrtek in nedeljo zabavne večere z malimi plesi, kar naši plesoljubni mladini posebno ugaja. Razun tega pa smo imeli doslej uže 3 velike plesne in 11. febr. bila je zopet velika praska. Kar obžalujemo, je edino le to, da se pri teh veseljah, kakor drugod isto tako tudi pri nas čuje več nemške besede, nego domače slovenske.

— (Štajerska kmetijska družba) je od 6—7 febr. obhajala svoj letni občni zbor in je mej drugim tudi sklenola pripomoči, da se v Gradcu in v Mariboru osnujejo letni vinski sejmovi.

— (Pri gornjih Hočah) pri Mariboru so poljanci vozili les za ubogega pogorelca; ravno pred predstojnikovo hišo pa prilemasti 5 divjakov nad vozače, prevrže vozove, natepe živino in vozače in izbije enemu 2 zoba.

Dunajska borza 16. februarja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	62	gl.	55	kr.
Enotni drž. dolg v srebru	67		80	
1860 drž. posojilo	109		75	
Akcije narodne banke	836		—	
Kreditne akcije	147		—	
London	124		30	
Napol.	9		92	
C. k. cekini	5		93	
Srebro	114		50	

Anatherinova ustna voda in zobni prašek

izdeljuje **Gabriel Piccoli**, lekar na dunajski cesti v Ljubljani. Tudi najboljši in najcenejši pripomoček za čiščenje ust.
1 škatljica zobnega praška . . . 40 kr.
1 steklenica ustne vode . . . 60 kr.
(53—36)

Štajerska Schulz iz Dunaja. — Kuhn iz Štjeterja.
Pri Slomu: Grebenc iz Dolenjskega. — Poljanček iz Grada. — Jagoš iz Mokronoga. — Jeger iz Trsta.
— Rojce iz Grada.
Pri Mateti: Wais iz Dunaja.
Justin iz Gorenjskega. — Bartolme iz Kočevja. — Lesser iz Dunaja.

Lepa vila

s hlevi, na tržaški cesti, krasno ležeča, blizu fabrike za tobak, se po ceni prodaje.

Natančneje poroča o tem administracija tega lista. (416—31)

!! Svarjenje !!

Nekaj časa sem se od dunajskih firm obznajalo pravi italijanski godbeni instrumenti **Ocarina**; zato sem prisiljen, da obznam, p. n. občinstvo osleparjenja varujoč, da se glavno skladišče moje iznajdbe

Ocarina,

— na katerem se zdaj v Parizu z odličnim uspehom koncertira — nahaja samo pri g. **E. Witte, Dunaj**, in so torej vsi druge slavljene enakovredne fabrikate le posnemanja mojega originala.

Vsak mojih čisto ubranih instrumentov nosi sledeči fabrični kolek:

Gius. Donati
INVENTO. E FABRE. BUDRIO.

S spoštovanjem **Giuseppe Donati.**

Po moji tiskani in lahko umevni šoli se lahko diletanti uže **v 30 minutah**, nevedši v nekaterih urah nauče najlepše melodije.

Originalne fabrične cene s tiskanim navodom

Št.	I.	II.	III.	IV.	V.	VI.	VII.
gl.	1.—	1.50	2.—	2.50	3.—	4.—	5.—

■ Za spremljanje na glasoviru je najboljša števil. V. ■

Zvezek not tudi za nemuzike rabljivih št. I. in II. vsak z 12 melodijami po 40 kr.

Glavni agent za Avstro-Ogersko in Nemčijo:

Ed. Witte, Wien,

Stadt, verl. Kärntnerstrasse 59.

Pošilja se urno proti kasi ali povzetju. — Engros kupci rabat. (29—2)

Kot dokaz solidnosti mojih ponujanih pravih italijanskih instrumentov se zavzemem, vse druge slavljene takozvane Okarine po 50 kr. do 1 gl. za št. I.—VII. dajati; sto še ceneje.

Samo 80 kr.

- 1 par nožev z vilicami iz pravega, vedno belo ostajajočega britanskega srebra, $\frac{1}{2}$ duc. 4 gl.
- Žličice za kavo, ena kr. 10, 15, 20, 30, 40.
- Žlice za jed, „ „ 30, 40, 50, 60, 70.
- 1 zajemalec za mleko, kr. 60, 80, gl. 1, 1.20, 1.50.
- 1 zajemalec za juho, gl. 1.20, 1.50, 2, 3.
- 1 par velikih svečnikov, gl. 2, 3, 4, 5, 6.
- 1 tasa, velika, kr. 90, gl. 1.20, 1.50, 2, 2.50, 3.50.
- 1 okvir za fotografijo, fin, kr. 80.

■ Vse drugo jako cenó. ■

Naslov:

M. Bressler,
saloga metalnega blaga,
Wien, Neubau, Burggasse 2,
Hotel Höfler.

■ Cenilnik zastoj. Naročbe iz provincije takoj s poštnim povzetjem. (25—5)

V najem se daje

zaradi družbinskih razmer v **Krškem mestu**, blizu železnice, **lepa hiša** z 11 sobami, 2 kuhinjama in jako dobro obiskovano **trgovino mešanega blaga** (Gemisch-waarenhandlung) z dvema prostornima magacinoma, primerna posebno za kupčijo s **produkci** (Produktenhandlung) in oblokanim vinskim hramom.

V najem se dajo tudi samo pritlični prostori s trgovino. Natančni pogoji se izvedo pri lastnici **Mariji Zark** v **Krškem**, kamor naj se blagovoliijo pisma adresirati. (33—2)